

EL CONTE

Piula, la gosseta que menjava paraules

Text: ANNA GARCÍA MAÑÉ
IL·LUSTRACIÓ: LOURDES PORTAS

Un bon matí la Piula, una gosseta que vivia al poble de Port de la Selva com cada dia va sortir a passejar. Li agradava veure com sortia el sol d'estiu. Va passar pel davant del forn de pa i la senyora Enriqueta li va dir:

-Bon dia Piula te, aquí tens el trosset de pa de cada dia-

La Piula feia un saltiró i l'agafava a l'aire i fent un lladruc li donava les gràcies.

Després seguia el seu passeig fins a l'església, li encantava el soroll de les campanes s'estava molt quieta mirant el campanar, ding-dong, ding-dong, sonaven les campanes donant l'hora.

Llavors anava xino-xano fins al bar de la plaça, allà esperava al senyor Martí fins que obria la persiana i es trobava a la Piula davant de la porta.

-Hola Piula, ja veig que has vingut a veurem com cada matí, te aquí tens el teu esperat tros de fuet- li va dir el senyor Martí

I la Piula movent la cua se'l menjava en un tres i no res.

Després seguia el seu camí i anava fins al port pesquer, allà es trobava en Joan que preparava la barqueta per anar a pescar, però primer es menjava un entrepà de sardines per agafar forces. La Piula seia al seu costat se'l mirava amb aquells ulls tan grans i rodons.

-Bub-bub -cridava la Piula.

-Si, Piula ja t'he vist, te aquí tens un tros de sardina ja saps que jo sempre te'n guardo un tros- va dir-li en Joan.

Nyam, nyam, la Piula d'una revolada se'l va menjar, després va seguir el passeig, ja veia pel sol l'hora que mes li agradava, que era quan sortia el senyor Foix a fer un vol, era l'escriptor del poble que escrivia poemes.

La Piula seia al davant del seu portal i quan el senyor Foix sortia, distretament acarona la Piula, llavors ell anava caminant i la Piula li seguia els seus passos al darrera.

El senyor Foix anava pensant en veu alta els seus poemes i anava recitant,

-Un ocell fa un giravolt, es quan plou que ballo sol, hi ha un pany de mar al revolt...-

Les paraules del senyor Foix s'escrivien a l'aire i el vent se les enduia, però algunes queien al terra i abans que toquessin terra, la Piula feia un bot i nyam se les menjava, es va menjar les paraules giravolt, mar, ocell... Totes tenien un gust tan dolç!

Així passaven una bona estona, en Foix caminant i pensant en veu alta els seus poemes i la Piula menjant aquelles paraules tan dolces, era el que mes li agradava.

Quan acabaven el passeig arribaven a casa del poeta, ell entrava despistat però la Piula li feia un lladruc.

Llavors ell es girava fent-li una manya-ga i li deia.

-Adeu Piula, dema em pensaré mes paraules perquè te les puguis menjar.

I la Piula tota contenta seguia el seu passeig mirant com el sol il·luminava Sant Pere de Rodes. ■